

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Csütörtök

24. szám.

Pest, majus 17-kén 1849.

Folyó évi majus 1-től december végeig a Marczius Tizenötödike ezennel előfizetés nyitatik. — Előfizetheti a kiadóhivatalban (Országut, Kunevalderház), és minden állami postahivatalnál. — Előfizetési ár; Budapesten házhozhozóval 5 fr., postán borítékban küldve 6 fr. p. p. — Hónapos előfizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadjunk el. — Hirdetésekre egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. fiztetik.

Pest majus 17. 1849.

Tegnapelő mostanáig, a kivált tegnap este erősen ágyasák a mielek Buda várát, míg Hentzi képzhetetlenül győren felel, s Pestre ugy szólván nem is lövet.

Esti 9 óra tájban füst s lángok emelkedének a várban. A színház megettí festőterem és tárház égett.

Később iszonyu füstgomoly borítá az eget, láng sokáig nem vala látható, mintha azok világossága ellen küzdene a füst homálya.

Igen, s küzdeni is kelle a világos lángnak, míg kitört, mert a sötétség félszékét gyujtá fel egy szerencsés rombánk.

A hajdani királyi vár gyult fel.

Nagy Mátyásunk szelleme nem tűré tovább, hogy álljon az épület, melly félreértett pietásból nevének gunya.

E palotát Maria Terézia építetté, a koronázottak leghálátlanabbika.

S most e palota három negyede rom, s épen azon része, mellyben királyok és nádorok laktak.

S a derék pesti nép az éj homályán át Éljent harsoga derék tüsérünknek, ki nemzeti szabadságunk s függetlenségünk ez emlékéét építé.

És legyen ez azerte szabadságot hirdető tűz.

Rendelet.

A legközelebb mult idők, midőn az ország minden oldalról ellenségés megtámadásoktól fenyegetve, midőn annak nagy része ellenség kezében vala, rendkívüli eszközök használatát követték.

A perczenként felmerülő s perczenként változó események rögtöni intézkedéseket tevének szükségessé.

Igy történt, hogy az ország külön részeiben működő kormánybiztosok, segédbiztosok s hadparancsnokok a körülmények kényszerűségénél fogva a pénzügyministerium előleges tudta s beleegyezése nélkül gyakran rendelkezének egyes kincstári hivatalokkal s gyakran intézkedének a pénzügyministerium hatásköréhez tartozó ügyekben.

Ezen szükség, hála a nemzet ernyedetlen buzgalimának s szeregünk vitézségének, megszűnt.

Ebben szükségessé vált, hogy a kormányzat rendszeres folyamatba minél előbb visszatéríttessék, hogy a kiadandó rendeletek s törtenendő intézkedésekben egység s rendszer alakodjék.

Ennélfogva felszólítok az ország külön részeiben működő minden kormánybiztos s hadparancsnokot, hogy a pénzügyministerium alá tartozó hivatalokkal inentül önmagok ne rendelkezzenek, s egyáltalában hatáskörömbé vágó intézkedéseket ne tegyenek, kivéven természetesen oly eseteket, ha rendkívüli körülmények az álladalom vagyonának rögtöni biztosítását, vagy a hadi mozgalmak halaszthatlan intézkedéseket igényelnének; melly esetekben azonban a tett intézkedésekről engem egyúttal értesíteni el ne mulasztják.

Erre annál inkább szólítom fel, minthogy a pénzügyek s általában a nemzet vagyonának miképeni kezeléséről egyedül én vagyok a nemzetnek felelős.

Köszönettel veendő azonban minden felvilágosítást vagy javallatot, mellyet velem közölni szivesek volnának; a mint elvárom hazafiságuk s a nemzet ügyébeni buzgóságuktól, hogy az egyes kincstári hivatalokhoz kiadandó rendeleteknek, a mennyiben közremunkálásukat igénybe venném, sikert szerezni igyekezendnek.

Debreczen, majus 11. 1849.

Duschek Ferencz,
pénzügyminister.

A rögtönítelő vegyes bíróságok közvádloinak.

A haza védelmének eszközei sorában az éber örködés és szigor azok ellenében, kik az ellenség átkos céljait segítik elő, hazájok ügyét elárulni nem iszonyodva, oly kötelesség, mellynek kérelhetlenül teljesítése csak a veszély teljes megszüntével érhető meg szükséges lenni. E hivatás van a rögtönítelő vegyes bíróságok előbbé szabva, melly miként komoly, szinte oly szent, mert célja, megóvni a hont attól, hogy saját keblében emelkedjék a hazafájdozatok ellenébeni ármány s elvetemült árulás.

E rendeltetés sikere, melly illy bűnök kevesbedésében s majd teljes enyészetésében, és a honszerető népnek ugy a honárulás büntetésének mulhatlan bekövetkezése, mint a szigorának a bűnök ez osztályába nem tartozó esetekre ki nem terjesztése felőli meggyőződésében nyilatkozni fog, biztosítva ugy lesz, ha e neme a bűnnek tárgyalásban ridegen olváasztva van, minden mástól.

Ez okból kötelessége a közvádloinak, a nemzetgyűlés eziránti törvényét a vád megindítására nézve szorososan szeme előtt tartani, s minden oly feladást, melly az ott elősorolt tényekre nem vonatkozik, a rögtönítelő törvényszék elébe terjesztésből kizárni.

Következik ebből, hogy minden olyan eset, melly haza elleni tetteges cselekvésen vagy izgatáson nem alapszik, hanem a veszély óráiban jellemgyavaságból származó nyomorú meggörbődést s meghódolást magában foglal, a rögtönítelő bíróság elébe terjesztendő vád tárgya nem lehet. Illy jellemhiányt a közvélemény méltán sújt, a kedélyek nem ok nélkül ingerülnek fel ellene; de bírói eljárás eszközésének csak ott van helye, hol a törvény rendeli; azon kívül más ösztönt cselekvésében sem bíró sem közvádlo nem ismerhet.

Ezen általános vonásokban óhajtam utasítani őt arra, hogy a törvény céljának érdekénél fogva, annak rendeletei lelkiismeretes pontossággi megtartására ügyeljen, jelesen mindenkor a vádmegindítást az esetbeli körülményeknek a törvénynyeli hű összehasonlítása után eszközölje. Igy lesz a törvény, szigorában s egyszersmind határaitban megtartva.

Kelt Debreczenben, majus 11. 1849.

Vukovics Sebő,
igazságügyi minister.

KÖZTÁRSASÁGI DAL.

Harcból jövünk, harcra megyünk,
Isten velünk és fegyverünk.

Igy bukják ellenségünk be
A nekünk ásott verembe:
Bukják el a királyság!
Éljen a köztársaság!

Megvetettük az életet,
A melly rabságra született;
Szabad harcra a mi életünk,
Mi hát szolgál nem lehetünk:
Törjék meg a rabiga!
Éljen a respublica!

Az volna csak ocsmány és rut,
Ha ugy viselnék háborút,
Hogy a letiprott zsarnok gaz
Tovább is megmaradjon az:
Haljon meg a zsarnokság!
Éljen a köztársaság!

Vérrel áldozánk hazánkért,
Mihelyt tőlünk oltalmat kért;
Egy illy magyar nem viselhet
Vállain idegen terhet:
Le le hábsburg-krónika!
Éljen a respublica!

Apáink is ontottak vért,
És aztán mit nyertek azért? —
Hogy őket a mentett király
Koldultatta lábainál:
Le le büszke királyság!
Éljen a köztársaság!

Rabságunkat sem eléglé,
Bennünk jött tenni semmivé;
Azt akarta még a zsarnok,
„Vesszenek el a magyarok“:
Föl föl veres pántlika!
Éljen a respublica!

Él a magyarok istene,
Ép a magyarok fegyvere;
Mellyet a gaz nekünk mutat,
Neki nyitjuk meg az utat:
„Vesszen el a királyság!“
Éljen a köztársaság!

Bár a királysági eszme
Minden agyból úgy kiveszne,
Hogy miatta — olly drága ár —
Ne vérzenék el több polgár:
Csak a jók legjobbika
Éljen, a respublica! —

Rég volt köztünk, hogy tömérdek
Izgágát szült az önérdék;
Most nincs szükségünk bíróra,
Egy harmadik osztozóra;
Minek hát a királyság!
Éljen a köztársaság!

Most egymásnak kezét adtunk,
Egy társaságba olvadtunk;
Köztársaságunk van hát most,
Ebben győzünk mi huzamost;
Éljen a köztársaság!
Éljen a köztársaság!!

Nagy László.

Debreczen majus 14-kén.

A mai nap nagyszerű nemzeti ünnepély volt. A kormányzó és ministerek ma tették le az esküt.

A képviselők és felső ház tagjai a ref. nagy templomban vegyes ülést tartottak, tárgy egyedül az eskü letétele volt.

A nép, nemcsak a debreczeni, hanem a városra nagy mennyiségben eljött vidéki is, ellátatlan mennyiségben gyűlt össze már jókor reggel a templom körül.

Feltáratván a templom ajtaját, egy nagy része, a melly t. i. helyet kaphatott, bement; a többi a templomot vette körül.

A nemzetőrség és itt szállásoló rendes katonaság a templom körül fel volt állítva.

Mindenki arcán magyarázhatatlan lelkesültség kinyomása ült; mindenki keblét még soha nem érzett, ismeretlen kéj töltötte el.

Az ünnepély csak jelentőségében és a nép szinte nemes öröme s lelkesültsége által volt

nagyszerű, de nem külfényben. Nem voltak mesterséggel pompás szertartások előkészítve. Nem voltak ragyogó, sujtásos uracsok. Nem volt megparancsolva az isten kegyelméből a zsarnok kényszerített éljenzése. Távol volt az ünnepélytől minden fesz, pompa és pazar fény; de magasztos volt egyszerűségében, mint a szabad democrat Magyarország népfenségének ünnepe.

Midőn a kormányzó a ministerek kíséretében a templomba lépett, a nép zavarodottan látszék; látván az egyszerű polgárt, körül lebegve csupán a népfenség által rá ruházott hatalom fény sugaraitól, de távol tőle azon csillogó külfény, melyet az illy magas állású egyén megjelenéséhez kötni szokott; de a mint zavarodásából magához jött, háromszoros harsány éljennel üdvözölte a férfit, kibén a hazamentőt tanulta ismerni.

Ekkor az ülés megnyitott.

Elnök Almácssy Pál lelkes szavakban tolmácsolta azoni örömet, hogy a kedvező véletlen neki adta azon szerencsét, hogy a független és szabad Magyarország kormányzóját az eskü letételére felhívhatta.

A felhívás után az elnök olvasta az esküformát, a kormányzó pedig utána mondta.

A nép ismét háromszoros éljennel követte szavait.

Az eskü után a kormányzó rövid, de lelkes beszédet olvasott fel.

Beszédének tartalma ez volt: Ő engedelmességet esküdött az országgyűlésnek, az általa hozott és hozandó törvényeknek és rendeleteknek; de esküjének első része ez: hogy a nemzet függetlenségi nyilatkozatát minden következményében fentarja: ő tehát nyilvánítja, hogy az országgyűlés törvényeinek és határozatainak csak úgy lesz képes engedelmeskedni, ha azok a nemzet függetlenségi nyilatkozatában kimondott elvekkel összeütközésbe nem jönek.

Kérte az országgyűlés tagjait egyetértésre a fogadta, hogy míg munkásságára a hazának szükségese lesz, egész lelkével a minden erejével a hazáé leend. Szavait ismét kitörő éljen és taps kísérte.

Ezután a kormányzó felhívta a ministereket, hogy az esküt az országgyűlés előtt az ő kezébe tegyék le. — A ministerek előtt Gorove I. jegyző olvasta az esküformát, s ők utána mondták.

Ezzel az ülésnek s egyszerűs mind a nemzeti ünnepélynek vége lett, melly küll pompában semmivel sem volt nagyobb, mint városunkban egy gazdag ember esküvője és menyekzője; — de a nép örömet s lelkesedését tekintve, határtalan fenséges; — mert mindenki érezte, hogy e napon esküdött meg hazánk imádott menyaszsonnyával — a szabadsággal, mellyel vagy örökre kell élnie válhatatlan összeköttetésben, vagy érte halnia hős és dicső halált! — A napokban a ház elébe a zsidó emancipációról került törvényjavaslat. — Az indítványt Tóth L. tette volt, de ő indítványát visszavette azon okból, mert már ő tárgyban Kállay Ö. még Pesten tett indítványt,

melly már osztályokban is tárgyaltatott. — Midőn ezen indítványtetele szóba jött a képviselő házban, Szemere miniszterelnök azt ígérte, hogy a kormány általános szándékozik törvényjavaslatot terjeszteni a ház elébe minden az egyenlőség elve ellen fenálló közfalak és kasztok lerontására, melly törvényjavaslat egy részét a zsidó emancipáció is fogja tenni.

Szükségtelen a zsidók emancipációját az egyenlőség és humanismus elveiből fejtegetnem, szükségtelen azt mondanom, hogy a zsidók magukat szabadságharcunkban ugy érdemessé tették, hogy méltán igényelhetik a polgári jogok élvezetét; mert ezt mindenki tudja; hanem csak ezt jegyezni meg, hogy a zsidókat még a Papi császár octroyált alkotmánya is emancipálja; mennyivel inkább kell nekünk ezt tennünk, kik jelen küzdelmeink lobogójára ezen szavakat tüztük: egyenlőség, testvériség, democratia és respublica! azért csak for ever zsidó emancipatio!

Reméljük, az izracliták a haza iránti rokonságon és hűségén kívül azáltal is meg fogják érdemelni a polgári jogok élvezetét, hogy nem ragaszkodnak többé ótestamentomi separatisticus szokásaikhoz olly makacsul, mint eddig tevők.

Reméljük azt is: hogy az emancipatio egyik pontja leend, a zsidók és keresztények közti vegyes házasság megengedése is.

— Városunk e napokban igen feszült figyelemmel várja a budai várostrom kimenetelét. A mennyire örültek sokan, midőn az ellenség Pest-ről kivonult, annyira le vannak most veretve.

Én soha sem tartozám azok közé, kik a szerencse mosolygására nagyon vidám képeket csinálnak, jól tudtam, hogy azon nagyszerű drámának, mellyet a magyar nemzetnek le kell játszania, még csak előjátékában vagyunk; és nem hittem az ellenséget olly becsületesnek, hogy ha már Prágát és Bécszet nem irtózott összelövetni, az előtte leggyűlöltebb Magyarország fővárosát minden sérelem nélkül odafigyja.

De én meg vagyok győződve, hogy legszerencsétlenebb politica a gazság és alávalóság politikája, kit isten meg akar buktatni, eszt veszi el előbb, és ki azt hirdeti, hogy csak egy kis töredék ellen folytat háborút, mégis az egész ország összes népének antipathiját ébreszti fel maga ellen, annak isten eszt vette el, annak soha sem tüzendő homlokára a halás nép sem a győzelem babérjait, sem a polgári bölcsesség és erény eszkozoruját.

Én azon ágyulövéseket, mellyeket az ellenség Pestre tesz, ugy tekintem, mint a habsburgok temetésére szánt díszlövéseket, mellyeket az összes osztrák birodalom népei igen örömet fognának megtenni zsarnokaik sirja felett.

Sz. J.

Ruszkabánya, maj. 5. E város lakosai a magyar nemzet függetlenségi nyilatkozatát a legnagyobb lelkesedéssel fogadva, ápril 28. és 29-kén örömtünetet ültek, 28-kán estve a város utcáit pompásan kivágították, másnap pedig

„Téged Isten dicséretére gyűlt össze a lakosság, hálát adván a magyarok istenének, hogy az igazságos ügyet megáldá s megszentelje a nép szent kijelentéseit. Az isteni tisztelet után több fényes termekben és szegény hajlékokban gyűlt össze a nép lakomázni, hol először is K o s s u t h honunk szabadítójáért, B e m altábornagyért, továbbá az összes magyar hadseregért és a magyar kormányért örömpoharak üritettek.

B.-Gyarmathon majus 13-kán 1849.

Tegnap örömapunk volt; tegnap négy hónapi elszámíthatlan szenvedéseink s a schwarzelgek általi sanyargatásaink után először láttunk magyar katonát, először volt szerencsés városunk, szabadító honvédeinket s az annyira híres huszárokat kebelébe fogadhatni. — Mint utasoktól halljuk, városunk a haza előtt rossz hírből van, pedig bizony egyikünk sem tudja még csak gyanítani sem, miért? — Városunk lakossága, akár a nemzetiséget, akár a vallást vegyük, merő zagyvalék, — van itt magyar, német, tót, görög, rác, zsidó, — r.-catholicus, evangelicus, reformatus, görög, ó-hitű, zsidó sat. — s mégis, midőn január elején a camarillának zsoldosai által leigáztattunk, ezek megyénk első alispánjának azt hányták leginkább szemére, hogy a Lajthától egész idáig jöttükben sehol olly kedvetlenül, sehol olly rosszul nem fogadtattak, mint épen városunkban, és épen ez volt a városunkban lakos s Windischgraetz által bebörtönöztetett első alispánunk ellen intézett vádaknak is egyike.

Akadtt ugyan köztünk is egy gazember, ki a benyomult schwarzelgeknek, városunkba létezett, de első alispánunk által épen az nap utnak eresztett 2 mázsa puskaport, honvédeink számára készített számos bakancsokat, Görgeinek egy futárát, s mindezeknek 12 magyar katonából álló kíséretét elárulván, s a császár dzsidásait maga utánok vezetvén, el is fogatta, de e gazember is, a német katonaság jelenlétének dacára, nemcsak hogy minden társaságunkból kiküszöböltetett azonnal, hanem különösen a nagyobb részt német és tót ajku mesteremberpolgártársaink által annyira üldözöbe vétetett, hogy többé német katonai kíséret nélkül az utcára sem mert kijöni, házának ablakai mind beverettek, s a schwarzelgeknek elmenetelökkel velük ment el ő kelme is, — és miután csakugyan visszatérni bátorzkodott, guerillaink által nyomban el is fogadtattott.

Losoncznak, melynek szinte megvolt olly vagy tán még szebb mákvirágja, a szerencsés Losoncznak is városunk volt védő bástyája, s a Losonczti diadalnak is mi adtuk meg az árát, mert az ott megpaczkázott schwarzelgek, boszujokat, mennyire lehető, rajtuk töltötték.

És ime e legjobb lelkületű és annyit szenvedett városunk a haza előtt rossz hírből ejtetik, s mi leginkább fáj, kormánybiztosunk bennünket és így a megye székhelyét, eddigelé egy kis látogatásra sem tartá méltóknak, sőt monda szerint a megye háza is innen Losoncra lesz át teendő.

Városunk lakossága s ennek nyilvánított hazafiaszelleme, sem e rossz hirbe jöttét, sem bár miféle bekövetkező animadversiót, bizony-bizony, meg nem érdemlette.

Lelkületünket látták a tegnap hozzánk jött s ma ismét tovább ment honvédeink, kiket leányaink jöttükben s mentükben koszorúkkal s virágokkal a szó szoros értelmében elborították, mi pedig, mennyire a fatalis négy hónapok alatt kiszákmányolt kamaráink engedték, szívesen láttuk, és ma határunk szélére elkísérvén, legjobb áldásainkkal tovább bocsátottuk.

Városunk háza teremében estve egy kis táncvigalom is improvizáltatott, s a lelkes honvédek more patrio, ki világos ki viradik vigadtak. Monda szerint e mulatságban két uri nő egészen az utálatos bicolorba öltözve jelent meg, de honvédeink, kik csak fegyveres ellenekkel vívnak, ezt észrevenni sem látszottak, s ezekkel is csak táncoltak, mulattak.

Nem így tettek schwarzelb vendégeink, ezek közül egy hadnagyocska néhány hetekkel ezelőtt egy ügyvédpolgártársunkat csak azért, mert az utcán Perge kalapban megjelenni bátorzkodott, kardjával támadta meg.

Hallottuk azt is, hogy megyénknek Losonczon tartatott választmányi ülése a hódolat nyilvánítására ugyancsak Losonczra nagyszerű ünnepélyt rendeztet, s ennek mint halljuk 4000 pengő forintra számított költségeit honi pénztárunk viselendi. Ha ez igaz, ugy nem tarthatjuk meg magunkat s kimondjuk, hogy most, midőn a haza még folytonos veszedelemben van, olly temérdek szükségünk fedezendő, annyi sebeink orvoslandók, annyi megkárosított hazánkfiat kártalanítandók, az olly hatósági ünnepélyek, táncvigalmak sat. igen-igen időelöttiek, s honi pénztárunknak olly költségekkel terheltetése lelkismeretellenes pedig annyival inkább, mert hódolatunkat Kolosvárnál szebben nyilváníthatni nem fogjuk, ha agyon táncoljuk is magunkat. Ne táncoljunk uraim, de állítsunk katonát, s ne költsünk hiába, hanem szereljük fel azokat! s az áldomást hagyjuk meg a munka végére.

Vox clamantis in deserto.

Zala-Egerszeg maj. 12. 1849.

Mogsulyosodott rajtunk zalaiakon a sors keze, mult jó napjainkat dec. vége óta sinljük; megyénk folytonosan ellenség által nyomatik, N. Kanizsán most is két—három ezer tanyáz és a lelkes két várost t. i. Kis-Kanizsát is ostromállapotban tartja, minket egerszegieket egy hete mult, hogy egy csapat három ágyuval és egy rakétával a stajer szélekről meglátogatott, — zsarolni akart, elsőben nyolcz, utóbb négy, végre egy ezer pengő ftokat a városon, mert egyházunk tornyán magyar zászló lengett; de a városi tanács megtagadott írásbeli nyilatkozatával huzódott még az napon Sopron felé vissza.

E kis meglepő demonstratiója a németnek, ugy látszik, sokakra rosszul hatott, adja isten, hogy igen becsületes magyar postamesterünk meg ne

bokrosodott legyen — a magyar hírlapok irányában! —

Ugyanis Körmendre és Szalabérbe mint szomszéd postaállomásokra a magyar lapok rendszeren járnak, — mi nem kaptunk még eddig semmit sem, én magam is előfizettem Marcius 15-re m. é. dec. 18-án az itteni postahivatalnál, azonban mi sem érkezik; teljes tisztelettel kérem a szerkesztőséget, méltóztassék figyelmét Zala-Egerszeg felé is fordítani és szükség esetére egy pár felvilágosító sorokkal minket értesíteni.

Ha levelemből becses hírlapjába valamit kivonni tetszésére lenne, nevémet még most kihagyatni kérem, mert stajer és osztrák határszélken lakunk.

Fogadja egyébiránt szerkesztő ur hazafiai buzgó hajlandóságomat.

N. N.

Ezen levélhez szabad legyen még néhány szót toldanunk. Más uton is tudomásunkra jutott a szalai nép lelkesültsége, mint egy ember kész volna az felállni csak vezér mozditó, szellem mutatkoznék s kis fegyveres erő gyámolitaná s buzdítaná Kanizsát, kivész a megyéből az ellenség, s a levélben említett mozgó csapatok rablásait egy a néptől támogatott guerilla könnyen visszaverhetné, s e nagy megye erejét szabadságharcunkban csak hamar tényezővé tehetné.

D.

Rác és horvát hírek zágrábi lapokból.

Jellachich majus 9-kén ismét elhagyta Zágrábot, Eszékre menvén, de rendeletet hagyott hátra a sajtó korlátolása s az idegenek kiüzése iránt.

— Im az octroyált alkotmány egy magyar-ajzója! —

— A Südslavische Zeitungból kitünik, hogy a karlovitzi juntában csakugyan vannak viszálok. Rajachich Stratimirovicnak ellensége, sőt ez utóbbit saját unokaöccsese javára a vezérségtől megakará fosztani, de Stratimirovic népszerűsége ellenében nem győzhetett. S így ellenzi az ugynevezett szerb nemzetgyűlés összehívását, hogy a vajdavasztást meggátolván, a kormányt halálig kezében tarthassa, de egy szerb küldöttség jelent meg nála, kimondván, hogy előbb nem távozik, míg a gyűlés összehíva lesz.

— A Szerémségbe átvándorolt lázadó rácok száma olly nagy, hogy őket e föld elfogadni nem bírja, sokan sirva költöznek Szervíába. Nagy a panasz Austria ellen, hogy a kiüzött rácokat veszni hagyja, míg a hűtlen bécsieket és az erdélyi sászokat segíté.

A Súd.-Slav. Zeit. mint látszik, nagy kedvvel közli pesti német lapokból a magyar kormány rendeleteit, sőt még tábori anecdotáinkat is.

K ü l f ö l d.

Ma került ismét kezünkbe néhány külföldi lap, köztük az „Ost-Deutsche Post“ majus 2-ki száma, ebben az előbbi napi bécsi ujság után kö-

zölttek az egyetlen hivatalos színi cikk, mely az annyiszor emlegetett orosz integritásról eddig közzé tétetett. A cikk következő:

„A lázadás Magyarországon néhány hónap óta oly terjedelmet nyert és jelen phasisában oly határozottan mutatja az európai forradalmi párt összes ereje egyesítésének jellemét, hogy minden álladalmak érdeke közös, a császári kormányt a minden társadalmi rend ott elterjedő felbomlása elleni harcban segíteni.

Ezen fontos okok indíták ő felsége kormányát. ő felsége az orosz császár fegyveres segédelmét igénybe venni, s ez a császártól azonnal a legnemesebb készséggel és legterjedtebb mértékben megígértetett. A mindkét részről hátráltatott rendszabások kivitele teljes folyamatban van.“

Igy minden aláírás, indoklás vagy feltételek elsorolása nélkül az osztrák hivatalos lap. Forrásunk s más német és cseh lapok maguk is megbotránykoznak mind az orosz segítségen, mind az azt tudató cikk száraz, mit sem mondó modorán. Az orosz segítség, — ha csakugyan bekövetkeznék, — utolsó segédeszköze a dynastiának, mely legjobb esetben is többet árt mint használ nekik. Mert ha győz: alárendelt hatalommá aljasuland. S ha — mint bizunk isten igazságában — meggyőzetik, a hátráló orosz zászlók elvieszik az irántal vonzalom vég foszlányait is.

Más hírek szerint az oroszok már Krakóba és Bukovinába bejöttek, de e felől semmi hivatalos tudósítás. Mások szerint az oroszok a Magyarország ellen küzdő osztrák sereg helyett csak a többi császári tartományokat tartandják megszállva. — Mondatik az is, hogy Galliziában Bemnek odajutott szözeata következtében nagy mozgalom mutatkozik, s komolyabb zendülés kitörésétől lehet félni.

— Olaszországban, ugy látszik, Velence ellen fordítá az osztrák hatalom főerejét. Malghera, Velence elővára erősen ostromoltatik. Maga Radecky és Bruck osztrák minister is meglátogatták az ostrommunkálatokat, melyek — ha hihetünk az osztrák lapoknak — még a Komárom elleni készületeknél is nagyobbak, s adja isten, hogy épen annyi, vagy még kevesebb sikerük legyen. — Radecky beküldé feltételeit Velenczében, természetesen, hogy pontjait közt ismét az „unbedingte Unterwerfung“ az egy feltétel, melynek pontos megtartását reményleni lehet. Radecky 48 óra alatt kívánt választ, de az osztrák lapok szerint e helyett nem várt makacs és erőlyes ellendállás következék. — Az ostromló osztrák sereget Heinau vezérh, ugyanazon Heinau, kinek hős Damiancsunk Tomesvárott olyakat mondott, hogy ő exc. elpirulni kellett volna, ha

már fenséges karok vad ölése által fertőzött anyja méhében nem felejtette volna el az elpirulhatást.

— A „Südslavische Zeitung“ majus 11-ről az octroyált alkotmányhoz nevezetes commentárt közöl. Ez nem egyéb, mint Ferencz József körlevele, melyben a tartományi hadi parancsnokokkal tudatja, miképen a dicső osztrák hadsereg vezérletét, még pedig nem csak mostanra, de jövőre s béke idejére is maga vevé át s elmondja hatáskörét, melyet az octroyált alkotmány értelmében magának tart: fen, s gyakorlatára tábornoksegéde vezetése alatt saját katonai irodát állított. E szerint az osztrák hadügyministerség valódi ősi táblabíróssággá válik, s a henyélésen s fizetése beszédésén kívül semmi teendője sem maradand, mint szerencsétlen esetben ő felsége kegyelmes baklövéséért fejével adózní.

— Prágába Magyarországból két Bloudek-féle önkéntes menekült. — Ugy látszik, valami Hurbán-féle vitéz csapat. — A katonai hatóság őket mint szökevényeket fogatá el, de a főör előtt összesereglett nép szabadításukat kíváná, s a c. k. főörseget hatalmas macskazenével tisztelé. Az elfogottak erős keringőrség által aztán a rendőrséghez kísértettek. Követé a tömeg s a macskazene. Megjelent egy félszázad magyar katona a Mihál — hajdan Márjasy — ezredből — (forrásunk hibásan Don Miguelt mond) — s „Éljen Kossuth!“ szavakkal fogadtaték a nép által, és csak a nemzetőrség megjelenése gátlá az ütközést. A foglyok kezesség mellett szabadon bocsáttattak.

— Lazanszky morva kormányzó a magyar határra ment, Morvát beütésünk ellen biztosítani, hasonló történt osztrák Szilésziában, honnan minden feketesárga katonaság a jablunkai szoroshoz szállítottatott ennek védésére.

— Romában Mazzini triumvir felszólítására Oudinot francia tábornok követel mint jövetelük céljául következőket tűzék ki: 1. A római statust osztrák invasiótól megóni. 2. A nép véleményét czélszerű kormányzási forma felől kipuhatólni, és IX. Pius és Roma népe közt a kiengesztelésre utat nyitni. Mazzini felelé: A pápa önként ment s önként jöhet vissza, s hogy a francziák idegen invasiót helytelenül akarnak gátolni, magok invasiót tevén, végre hogy Roma védni fogja magát a francziák bejövetele ellen. Ennélfogva a köztársaság megmentése a triumviratusra bízott. 10000 ember állt Avezzona alá, a kapuk eltorlaszoltattak. Cicernacchio a Tranteverinusok elére állt, a Mollé híd aláaknáztatott, s minden a védelemre szükséges megtörtént. Bolognában hasonlóképen. E bátorságból sokan azt következtetik, hogy háttérben angol ügyvivő működik. A római nép manifestumot bocsáta a francia

sereghez, mint republicanus testvéreikhez, melyben őket a francia ministerium eselszövényeire figyelmezteti.

— Drezdában a harc majus 7-ig terjedő indósítások szerint még nem volt bevégezve, bár porosz katonaság segíté a szászit, s Bécsen ájtott hírek szerint a királyi sereg előnyben volt. A kisebb szász városok a drezdai ideiglenes kormányhoz csatlakoztak. Lipesc eltorlaszoló magát, s nemzetőrségét a német birodalmi alkotmányra esketteti. Hír szerint a szász király és őcsce Albert herczeg részére lemodtak.

Berkovics és Perisis császári biztosok, egyébként Torontál megyei szolgabíró s esküdt, kik még mult hóban Lovrin helységben 4 magyar által épen akkor, midőn a községet akasztófáival fenyegetés mellett a császár részére ujónczadásra kényazeritni akarták, elfogattak és Szegeden f. évi majus 8-án délutáni 6 1/2 órakor puskapor és golyó által kivégeztettek.

Kornis K.

2—1

Házeladás.

Vácson Timár utca 27. sz. a ház, mely öt szoba, konyha, kamara, istálló, pincze, kút, Dunára fekvő nagy magtárral és kerttel ellátva, eladatik, értesülhetni Pesten Zöldfa utca 775. sz. a. a házmesternél.

Csep. hadnagy úr felszólittatik: hogy tartozását az általa elvitetett kardokért 24 óra alatt fizesse ki, ellenkező esetben nevét és botrányos eljárását közvélemény ítélete alá bocsátom.
H. K.

Levak adatnak el.

Egy kocsiló, és két hatéves pej papípa, egyik 15' arab vér; a másik 15' 3'' angol vér szabad kézből vehetők, s megtekinthetők az országos fő hadi tanoda (Ludoviceum) istálójában.

A „Két pisztoly“ című kávé- és vendégházát ujan rendezvén, mind a t. cz. városi közönség, mind a f. cz. utazók kívánatait lehető legjutányosb áron kielégítendő, pontos és készségszolgálatomat ezennel tisztelettel ajánlom.

Hausinger József.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. Egyes szám ára 3 kr. pp.